

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. JMK 174147/2017, sp. zn. S-JMK 31498/2016/OD/Ib, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2020, č. j. 32 A 7/2018 - 35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2020, č. j. 32 A 7/2018 - 35, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. JMK 174147/2017, sp. zn. S-JMK 31498/2016/OD/Ib **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy ze dne 4. 2. 2016, č. j. OSDD/64285/2015-6, **se zrušuje.**
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- V. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **20 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy ze dne 4. 2. 2016, č. j. OSDD/64285/2015-6 (dále též „prvostupňový správní orgán“ a „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1500 Kč a současně i povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Skutkovou podstatu přestupku měl žalobce naplnit tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 16. 8. 2015 v 13:14 hod v Židlochovicích na ulici Nádražní 733 neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, přičemž v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 67 km/h, resp. 64 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h dle evropské směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[3] Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[4] Žalobu proti napadenému rozhodnutí krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud se vypořádal s žalobními námitkami, které se týkaly zejména postupu v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, absence formy zavinení ve výroku rozhodnutí, měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, neexistence správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, splnění podmínek zavinení, neuvedení zákonného ustanovení, podle něhož byla uložena sankce, nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení sankce, neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a nesplnění podmínek k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[5] K žalobní námitce prekluze odpovědnosti žalobce za správní delikt krajský soud uvedl, že žalobce spáchal správní delikt za účinnosti zákonné úpravy stanovující prekluzivní dobu 2 let a 4 let (§ 125e zákona o silničním provozu). Přestože žalovaný rozhodoval za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „přestupkový zákon“), stanovujícího s účinností od 1. 7. 2017 prekluzivní lhůtu jeden rok od spáchání přestupku, tato úprava se na věc žalobce neaplikuje. Novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu, resp. přestupku žalobce je třeba posuzovat pouze v rámci zákona o silničním provozu. Nová právní úprava tedy neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. V souvislosti s tím krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 18, a nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, publ. pod č. 1/1 Sb. ÚS. Podle krajského soudu není podle § 112 odst. 2 přestupkového zákona nová úprava pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy. Ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 se tak vůči žalobci uplatní i poté, co přestupkový zákon nabyl účinnosti. K zániku odpovědnosti v případě žalobce nedošlo.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě a v jejím doplnění uplatnil důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

pokračování

[7] Z hlediska věcného vypořádání lze v kasační stížnosti identifikovat několik okruhů námitek stěžovatele. V prvním okruhu námitek stěžovatel namítal, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Zadruhé stěžovatel brojil proti posouzení krajského soudu ohledně neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou. V třetím okruhu námitek stěžovatel namítal nesprávné právní posouzení otázky prekluze krajským soudem. Právní úprava podle přestupkového zákona je pro stěžovatele výhodnější, jelikož v době rozhodování žalovaného již jeho odpovědnost za toto jednání zanikla. Ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona je podle stěžovatele protiústavní.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom zohlednil závěry vyslovené v judikatuře Ústavního soudu, zejména v nálezech vydaných až po rozhodnutí krajského soudu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[10] Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, účinného v době spáchání správního deliktu a až do 30. 6. 2017, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezabýjí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

[11] Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*

[12] Podle § 30 písm. a) přestupkového zákona, který je účinný od 1. 7. 2017, *promlčecí doba činí 1 rok.*

[13] Podle § 32 odst. 2 přestupkového zákona *se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zabájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.* (zdůraznění dodáno)

[14] Dle § 32 odst. 3 téhož zákona, *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*

[15] Dle § 112 odst. 1 téhož zákona *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.* (zdůraznění dodáno)

[16] Z citovaných ustanovení vyplývá, že přestupkový zákon sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). V § 30 písm. a) stanovil jednotnou roční promlčecí lhůtu k projednání přestupku.

[17] Podle § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení*

pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

[18] Nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, plénum Ústavního soudu rozhodlo tak, že § 112 odst. 2 věta první přestupkového zákona se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (25. 2. 2020). S účinností od 26. 2. 2020 tak § 112 odst. 2 téhož zákona zněl: „Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“. Ústavní soud ve zrušujícím nálezu vyslovil právní názor, že obrat „lhůta podle věty první“, jak je použit ve výše uvedeném znění § 112 odst. 2 přestupkového zákona od 26. 2. 2020, je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu, který mu určil zákonodárce, tj. že jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt (srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[19] Ústavní soud posléze nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, zrušil i zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán):

„V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 věty první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábně, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak stát jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

pokračování

Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí „trestnosti“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“

[20] Závěry nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc.

[21] Ze správního spisu v projednávané věci vyplývá, že ke spáchání správního deliktu došlo dne 16. 8. 2015. Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu bylo žalobci doručeno dne 6. 1. 2016. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 2. 2016. Napadené rozhodnutí žalovaný vydal dne 7. 12. 2017, přičemž žalobci bylo doručeno dne 21. 12. 2017, kdy nabylo právní moci.

[22] Podle Nejvyššího správního soudu tedy správní orgán prvního stupně správně věc posoudil podle právní úpravy účinné ke dni 16. 8. 2015, přičemž podle § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu odpovědnost stěžovatele za správní delikt nezanikla.

[23] O odvolání stěžovatele však žalovaný rozhodl až dne 7. 12. 2017, tedy již za účinnosti přestupkového zákona. V souladu s čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod byl proto povinen zvážit, zda není pro stěžovatele úprava podle přestupkového zákona oproti zákonu o silničním provozu příznivější.

[24] Jelikož se podle § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona běh promlčecí doby přerušuje dnem vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, došlo ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. ke dni 4. 2. 2016, k přerušování běhu roční promlčecí doby. Přerušením počala běžet jednoroční promlčecí doba nová. Ta skončila dne 4. 2. 2017. Žalovaný však napadené rozhodnutí vydal až dne 7. 12. 2017, tedy po uplynutí promlčecí doby podle přestupkového zákona.

[25] Vzhledem k tomu, že odpovědnost stěžovatele za správní delikt (resp. přestupek) podle přestupkového zákona v důsledku uplynutí promlčecí doby zanikla, žalovaný i krajský soud měli věc stěžovatele projednat podle této pozdější právní úpravy, která je pro stěžovatele příznivější.

[26] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal, že odpovědnost stěžovatele za spáchaný správní delikt (přestupek) zanikla, zrušil rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů. Zabývat se dalšími kasačními námitkami by za této situace bylo nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil.

[28] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[29] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele.

[30] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a činí v dané věci 6200 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 600 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak celkem činí 6800 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se částka náhrady nákladů řízení o tuto daň ve výši 21 %, tj. o 1428 Kč. Celkové náklady řízení o žalobě čítají 11 228 Kč.

[31] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokátka činí 3400 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se částka náhrady nákladů řízení o tuto daň ve výši 21 %, tj. o 714 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 9114 Kč.

pokračování

[32] Žalovaný je povinen stěžovateli nahradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 20 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu